

anmärkingar, som af rikets ständers konstitutions-utskott göras emot rikets högste embetsmän.

ANMÄRKNINGS-KOLUMN, --- koldmnn, m. 3. Särskilt kolumn i tabeller, räkenskapsböcker, o. s. v., för anmärkingar.

ANMÄRKNINGSMAL, n. 3. Mål, rörande beginget, tjenstefel.

ANMÄRKNINGS-PROCENT, --- prosä'nt, m. 3. Viss procent, som tillkommer en revisor, af de medel, hvilka vinnas eller inbesparas för enskilt man eller allmän inrättning, till följel af de fel i räkenskaperna, han lyckas upptäcka.

ANMÄRKNINGSVÄRD, a. 2. Som förtjenar anmärkas. Brukas både i god och dålig mening. *A. redlighet, skicklighet, tycka, otur, elakhet, lättja.*

ANNALER, m. pl. 3. 1) (egentl.) Årliga anteckningar af historiska händelser; Årsböcker. — 2) (i allm.) Historien, då den blott och bart omnämner sjelfva händelserna, med rikedom på årtal och detaljer, utan att lägga i dagen deras inre sammanhang eller befatta sig med tids- och karaktersskildring. — Orden Krönika, Tidböcker äro dermed i det närmaste liktydiga. — Motsats är: Pragmatisk Historia.

ANNALIST, -- list, m. 3. Författare af annaler.

ANNALISTISK, a. 2. Som har formen af eller liknar annaler.

ANNALKANDE, n. 4. Rörelse, hvarigenom person eller föremål närmar sig till ett ställe. *Vid fiendens a. togo alla till flykten. Vid fartygets a. gick jag ned till bryggan.* — Brukas äfven, i utsträckt bemärkelse, i fråga om tid, t. ex.: *Dagens, nattens, julhelgens, vinterns a.*

ANNALKAS, v. d. 1. Se *Nalkas*. Brukas sällan utom i participet *Annalkande*, t. ex.: *en a. fara.*

ANNALKNING, f. 2. (föga brukl.) Se *Annalkande*.

ANNAMMA, m. fl., se *Anamma*, m. fl.

ANNAN, a. 2. neutr. *Annal*; i bestämd form och i plur.: *Andre, Andra*; genit. *Annans* (någon gång, enligt gammalt språkbruk, *Annars*). 1) (bland ordningstalen) a) Som följer näst efter den förste och går näst före den tredje. Brukas för denna bem. endast i bestämd form, t. ex.: *Den andre i ordningen. Carl den Andre* (skrifves alltid Carl d. II. eller Carl II). I lagstil säges dock stundom *Annan gång*, i st. f. andra gången; äfven anmärkes uttrycket *Gång efter annan*, d. v. s. ena gången efter den andra. — b) I värdighet näst den högste. *Andre kapiten, löjtnant. Han är bara andre man.* — 2) Uttrycker skilnad emellan personer, djur eller ting: Icke densamme. *Nu har du en annan kläpp, än förut. Känner ni min andra syster? Ingen annan, än han, har gjort det. Han och ingen annan. Lätom oss tala om något annat. Sägä ett och göra ett annat. Annat är lofva, annat hålla. Han gör aldrig annat, än dricker. Hvem kan annat än medge? — 3) Säges om alla andra menniskor, i motsats till den eller dem, om hvilka fråga är. *Han beror af andra. Bo hos andra. Döma andra efter sig sjelf. Annans egendom bör vara dig helig.* — 4) Olik, förändrad. *Han är nu en annan, en helt annan menniska. Det är en annan sak, helt annat.* — 5) (fam.) Bättre, bättre upp. *Det är en annan karl! Här skall du få se på annat slag, andra ruter, andra bullar.* — 6) I visst afseende lika utmärkt, lika beskaffad, som någon eller något. *Han är**

en annan Alexander, Cicero, Linné. Hon är en annan Taglioni. En annan jag sjelf. En annan kalabalik. — Säsom afkortning af *Annan* brukas stundom *Ann*, t. ex. i uttrycken: *Ann-gången, Anddagen*, d. v. s. andra gången, andra dagen, o. s. v.

ANNANDAG, m. 2. Andra dagen af en helg. *A. jul, påsk, pingst.*

ANNANDAGSFEBER, m. 2. pl. — *febrar*. Feber, som återkommer hvar annan dag.

ANNANDAGSFROSSA, f. 1. Frossa, som in-finner sig hvar annan dag.

ANNÄRS, adv. 1) I annat fall, i annan händelse, eljest. *Skynda dig, a. kommer du för sent.* — 2) Dessutom, också, för öfrigt. *A. är det äfven ett godt medel emot denna sjukdom, att . . .*

ANNÄRS, gammal genitiv af *Annan*; se d. o.

ANNEX, anä'cks, n. 5. o. 3. Församling, som icke har någon egen kyrkoherde, utan är sammanslagen med en större, hvilken då kallas Moderförsamling eller Moderkyrka. — *Syn. Lydkyrka, Kapell.*

ANNEXHEMMAN, anä'ckshéman, n. 3. Hemman, som, utom det egentliga pastorsbostället, blifvit anslaget till förbättring i lönevilkoren för en församlings presterskap.

ANNEXKYRKA, anä'ckstjyrka, f. 1. Kyrka uti ett annex.

ANNGÅNG, sammandraget af *Andra gång*.

ANNIHILERA, v. a. 1. Förinta, tillintetgöra.

ANNONS, anängs, m. 3. Offentligt tillkännagifvande af enskilt natur, införd i en tidning. Brukas ej om sådana tillkännagifvanden, som utgå från en autoritet; dessa kallas i allmänhet: Kundgörelser. *Läta införa en a. om uthyrandet af en våning.* — *Ss. A-afgift, -afdelning, -kostnad, -tryck, m. fl.*

ANNONSBLAD, anängsblad, n. 3. **ANNONSTIDNING**, anängstidning, f. 2. Tidning, som uteslutande eller hufvudsakligen innehåller blott annonser.

ANNONSERA, anängsëra, v. a. o. n. 1. I en tidning tillkännagifva för allmänheten någonting af enskilt natur. *A. något eller om något.* — *Annonserande*, n. 4. o. *Annonsering*, f. 2. (akt. o. pass.)

ANNOR, se under *Annan*.

ANNORLEDES, **ANNORLUNDA**, adv. På annat sätt, på annat vis. *Saken förhåller sig helt a., än man tror.*

An m. I dagligt tal får man i allmänhet höra *Annorledes* sammandragas till *Anneds* eller *Annlesare*.

ANNORSTÄDES, adv. På annat ställe, på annat håll. *Han är icke här, utan a. A. ifrån*, från annat ställe, från annat håll.

An m. Utalas ofta i hvardagsspråket som *Annstads, Annanstans*.

ANNOTATION, anotattschön, f. 3. Anteckning, uppskrifning, skriftlig anmärkning, uppteckning till minnes. *Göra en a.* — *Ss. A-sbok, -kladd, -lista.*

ANNOTERA, v. a. 1. Anteckna, uppskrifva, teckna sig till minnes. — *Annoterande*, n. 4.

ANNOTERING, f. 2. 1) Handlingen, då man annoterar. — 2) Se *Annotation*.

ANNUEL, -- ä'l, a. 2. (bot.) Ettårig; som varar blott ett år.

ANNUITET, --- têt, f. 3. 1) Lån med årlig afbetalning på kapitalet jemte räntan, hvarigenom det efter en viss tid amorteras. — 2) Se *Lifränta*.